

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည်နုသေဝ်

နင်းဆီရောင် ကလဲ့စား

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

နံနက်ခင်းတစ်ခု၏ နေခြည်သစ်သည် အစွမ်းကုန်ဖူးပွင့်လာသော ရွှေဝါရောင်ပန်းတစ်ပွင့်နှယ် အားမာန်ပြည့်ဝစွာ၊ လတ်ဆတ်နုသစ်စွာ ကျွန်မ၏ အခန်းအတွင်းသို့ ပြတင်းပေါက် ဇာခန်းဆီး အဝါနု ကလေးကို ဖြတ်သန်းကာ ဝင်ရောက်လာသည်။ ။

ကျွန်မအခန်းဘေး ကပ်ရက်တွင် ရှိနေသော စွန်ပလွံပင်၏ အရွက်များမှာ နှင်းစက်များ တွဲလွဲခို လျက် နေရောင်အောက်တွင် အလွန်စိမ်းလဲ့တောက်ပကာ ရှုမငြီးဖွယ်လှပနေ၏။ တစ်ခြံလုံးတွင် ရှိသော သရက်ပင်၊ မာလကာပင်၊ စောင်းလျားပင်၊ ဝါးပင်တို့ သည် လည်း နှင်းစက်နှင့် နေခြည်တို့ ၏ ပန်ရစွာ အလှဆင်မှုကြောင့် ကျောက်စိမ်းရောင် အဆင်းအသွင်ဖြင့် နံနက်ခင်းတစ်ခု၏ သဘာဝအလှပန်းချီကို သရုပ်ဖော်လျက်ရှိတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ နိုးထလာသော နေ့တစ်နေ့၏ နိဒါန်းသည် ကျွန်မ ရှိနေသော ရေနံချေးရောင် အိမ်ညိုမည်းကြီးနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သလို ရှိသည် ဟု ထင်ရ၏။

အိမ်ကြီးသည် နီညိုရောင်သွပ်မိုးအဟောင်းများ နှင့် ရေနံချေးဝသော အိမ်၏ အကာအရံ ပျဉ်ချပ် များ ၊ အမြဲလို စေ့ပိတ်ထားတတ်သော တံခါးများကြောင့် ညှိုးနွမ်းအုံ့မှိုင်းပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သော ခံ

စားမှုတို့ဖြင့် အထီးကျန်ဆန်လျက်ရှိတော့သည် ဟု ကျွန်မ တွေးထင်မိလေသည်။ ။

ပိုပြီးခိုင်လုံတိကျသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကလည်း ကျွန်မရဲ့ ငြီးငွေ့သောခံစားမှုကို တွန်းအားပေးနေသေးသည်။ ။

အဲဒါကတော့ . . .

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေကြသော ကျွန်မရဲ့ အဘိုးအဘွားများ အပါအဝင် အိမ်စေအလုပ်သမားတို့ က အစ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းသော အိမ်မည်းကြီးနှင့်အပြိုင် ရှေးဆန်အယူသီးသော၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ် စည်းစနစ်တို့ ကို လက်ကိုင်ထားသော၊ ထိန်းချုပ်တင်းကျပ်ထားသော တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ဩဇာ အာဏာတို့ နှင့် နေ့စဉ်သက်ဝင်လှုပ်ရှားကြကာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုကို ဝံ့ဝံ့စားစားပင် အန်တုစိန်ခေါ်နေကြလေသည်။ ။

ရိုးစင်းမယောင်နှင့် ရှုပ်ထွေးလှသော ထိုတင်းကျပ်မှုများကြားထဲ၌ ထူးခြားဆန်းပြားစွာ အရွယ် ရောက်လာရသော ကျွန်မကတော့ အင်မတန်စည်းကမ်းကြီးလှသည့် အဘိုးဦးအိုက်လုံနှင့် အဘွား ဒေါ်ခင်မေတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော မြေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့်သာ အဘိုးနှင့်အဘွား၏ စည်းကမ်းတင်းကျပ်မှုများ အိမ်စေတို့ ၏ ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့် မှုများကို ပေါပေါများများ ရရှိထားဟန်တူလေသည်။ ။

ကျွန်မ ကျောင်းမနေခဲ့ရပါ။

တရားသူကြီးဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အဘိုးသင်ပေးသော စာတို့ ကို သာ ဆည်းပူးမှတ်သားခဲ့ဖူး သည် ။ အတန်းပညာအားဖြင့် သူငယ်တန်း

တောင် မရခဲ့သော ကျွန်မက မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာတို့လို အခြေခံဘာသာရပ်တွေအပြင် ဓာတုဗေဒနှင့်ပတ်သက်သော ဗဟု သုတများ ၊ ရူပဗေဒနှင့် ဆက်စပ်သော အယူအဆများ ၊ ဇီဝဗေဒနှင့်ပတ်သက်သော သဘောသဘာဝများ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ရှိခဲ့ပြီးသည့်နောက် သဒ္ဒါနှင့်ဆက်စပ်သော အယူအဆများ သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ဓမ္မစကြာမှ အစချီ၍ ငါးရာ့ငါးဆယ်ဓမ္မပဒ၊ ဇိနတ္ထပကာသနီတို့ အထိ လေ့လာကျက်မှတ်ရပြန်သည် ။

ကျွန်မအဘိုးက သူ၏ စာကြည့်ခန်းမှ ဥပဒေရေးရာစာအုပ်ထူကြီးများ အပါအဝင် ဆေးကျမ်း စာအုပ်များ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေခဲ့သလို အဘွားကလည်း ဇာတိုး၊ ပန်းထိုးမှ စ၍ အချုပ်အလုပ်၊ အချက်မပြုတ် စသော မိန်းမတို့ တတ်မြောက်အပ်သော ပညာများကို သင်ကြားပေးရင်း ကျွန်မအသက် ကို ဆယ့်ခုနစ်နှစ် တိုင်စေခဲ့သည် ။

ဘယ်သူနှင့်မှ ရောနှောရင်းနှီးခွင့်မရသော၊ ဆက်ဆံပတ်သက်ခွင့်မရသော ကျွန်မကို ထိုပညာတွေ သင်ပေးနေခြင်းက အချည်းနှီး ကိစ္စတစ်ခုသာဖြစ်သည် ဟု သော အတွေးကို ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် စတင်ခံစားမိသောနေ့မှာ နှင်းဥဟူသော ကျွန်မ၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ ကိုလုပ်ပေးရန် ရောက်လာသည့် မိန်းကလေးနှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသောနေ့ဖြစ်သည် ။

သူမသည် ပါးလွှာသော ရှန်သားအင်္ကျီအဝါနုကလေးနှင့် အနက်ရောင်အခံပေါ်မှာ အဝါစက်တွေ ပါသော ထဘီကလေးကို ခြေသလုံးလေးတွေပေါ်အောင် ဝတ်ထားပြီး သနပ်ခါးထူပျစ်ပျစ်ကို ပါးကွက် တင် လိမ်းခြယ်ထားသည် ။

သူမ၏ ဆံပင်ကလေးမှာ ပခုံးကျော်ရုံ တိုနန့်နန့်ကလေးမို့ ဖဲကြိုးက

လေးတွေနှင့် တစ်ဖက်စီခွဲ ကာ စည်းနှောင်ထားရလေသည်။ သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အံ့သြသွားမိသည်။

သူမဆံပင်တွေကို ဘယ်အချိန်ကများ ဖြတ်တောက်ပြုပြင်ခဲ့ပါလိမ့်။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံယဉ်စတွေပင် ကျနေသေးသည်။ သနပ်ခါးကိုလည်း ကျွန်မလို မှန်ညက်ညက် အစင်းကလေးထင်ရုံမဟုတ်ဘဲ ပါးကွက် နှစ်ဖက် ထင်းထင်းကြီးပေါ်အောင် ဘယ်သူက လိမ်းခြယ်ခွင့်ပေးခဲ့ပါလိမ့်။

ကြည့်စမ်း အဲသည် နေ့က ဝတ်လာသည့် သူမရဲ့ အင်္ကျီက ပါးလှလှ လေးပါလား။

ထဘီကလည်း ခြေသလုံးသားပင် ပေါ်နေသေးတော့။ ထိုအထူးအဆန်း သူငယ်မကလေးသည် မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်ကလေးနှင့် ကျွန်မကို အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေသည်။

အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်မြခက်သာ သူမကို မဟန့်တားဘူးဆိုလျှင် ကျွန်မကို ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းပွင့်မတတ် ငေးလေနေမည်လား မဆိုတတ်။

သူမ မျက်လုံးတွေမှာ ဘာကြောင့် အံ့သြရိပ်တွေရှိနေရသလဲဆိုတာ ထိုစဉ်က ကျွန်မ မတွေးမိ သေးချေ။ ကျွန်မကတော့ သူမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို အံ့သြမိတာအမှန်ပင်။

သူမအသွင်က နှမ်းပေမဲ့ တက်ကြွမှုရှိသည်။ ရိုင်းစိုင်းရဲတင်းစွာ ကြည့်တတ်သောအသွင် ကလည်း လွတ်လပ်မှုတို့ နှင့် နေသားကျခဲ့ဟန်ရှိလေသည်။

ထိုတစ်ချက်က ကျွန်မနှင့် အလွန်ကွာခြားသည်။

ကျွန်မကတော့ ဒီနေ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိုသို့ စိုက်စိုက်ပါအောင်

မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

ထိုသို့ကြည့်လျှင် ရိုင်းသည် ဟု အဘွားက ပြောခဲ့ဖူးတာကိုး။
ဒါကြောင့်လည်း အဘိုးအဘွားတို့ နှင့် စကားပြောလျှင်
မျက်လွှာစင်းစင်းချထားရတာ အကျင့်ပင် ပါခဲ့လေပြီ။

"သူက နှင်းဥတဲ့ ။ လုံမလေးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးဖို့ နန့်ပန်က
ခေါ်လာတာ"

ဒေါ်မြခက်စကားအဆုံး ကျွန်မခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။

နှင်းဥကို ကျွန်မသဘောကျပါသည် ။ သူ့အသွင်အပြင်ကိုလည်း စိတ်
ဝင်စားမိသည် ။

အဘိုးနှင့်အဘွားကတော့ နှင်းဥကို သဘောကျလိမ့်မည်မထင်။ သူမ
၏ ပုံစံကလည်း ရဲတင်းဝံ့စား လွန်းသည် ။ စိတ်ဝင်တစားစပ်စုလိုသော
အသွင်လည်း ရှိသည် ။ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း အဘွားအမြင်မှာ မတော်မ
တည့်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်၏။

အင်္ကျီပါးပါး၊ ထဘီတိုတို၊ ဆံပင်တိုတိုနှင့် ထိုပါးကွက်ကျားမလေးသ
ည် ကျွန်မ၏ အခိုင်းအစေခံ မိန်းကလေး ဖြစ် လာလေတော့၏။ သို့သော်
ဒီအတိုင်းတော့မဟုတ်။

အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်မြခက်က သူမအသွင်ကို ပြောင်းလဲပေးလို
က်သည် ။

အဘွား၏ အမိန့်နှင့် သူမပုံစံ ပြောင်းသွားရတော့၏။ ကျွန်မစိတ်မ
ကောင်းပါ။ နောက်တစ်ရက် မနက်ခင်းတွင် ကျွန်မ၏ အိပ်ရာကို သပ်ရ
ပ်သန့်ရှင်းအောင် ပြုပြင်ပေးရန်၊ ကျွန်မအဝတ်လဲရန်၊ ဆံပင်ရှည်များကို
ဖြီးသင်ထုံးဖွဲ့ပေါ်ရန် ရောက်လာသော နှင်းဥအသွင်က မနေ့ကနှင့် များ

စွာကွာခြား သွားတော့သည်။ ။

ထူပိန်းပိန်း၊ ပင်နီဖျင်ကြမ်းနှင့် ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ရှည်ရှည်ဝတ်ထားကာ ပါးကွက်ကျားလည်း ပျောက်သွားသည်။ ။ သူမဆံပင်တွေကိုလည်း သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားရလေသည်။ ။ အဘွား၏ ပုံသွင်း ဘောင်ခတ်မှုကို ကျွန်မနည်းတူ သူမလည်း ခံလိုက်ရပေပြီ။

သို့သော် သူမရဲ့ စူးစူးစမ်းစမ်းမျက်လုံးကလေးတွေရဲ့ တလက်လက်တောက်ပမှုကိုတော့ သူတို့ မပြောင်းပေးလိုက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသေးသည်။ ။

နှင်းဥ၏ ထိုမျက်လုံးကလေးတွေကို ကျွန်မ သဘောကျမိပါသည်။ ။ ထိုသို့တောက်ပပြီး ဖျတ်လတ်သော မျက်ဝန်းမျိုး ကျွန်မတွင် ရှိသည် ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။ ။

သူက ကျွန်မကို လာကြည့်ပေးနေကျ ဆရာဝန်ကြီး ဦးခိုင်သာဖြစ်သည်။ ။ ဦးခိုင်သာက ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်သလို ကြာရှည်စွာ စကားပြောခွင့်ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ် ကတည်းက ဖျားနာခြင်းကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းတာမို့ ဆေးမကြောက်ခဲ့ပါ။ သောက်ရဖန်များ လို့ ငြီးငွေ့သည် တော့ ရှိသည် ပေါ့လေ။

ဆေးထိုးအပ်မြင်ပြီး ကြောက်လန့်ငိုယိုသော ကလေးပေါင်းများ စွာနှင့် ဦးခိုင်သာ ကြုံဖူးသည် ထင့်။

ကျွန်မ၏ တည်ငြိမ်သွေးအေးမှုကို သူမကြာခဏ ချီးမွမ်းလေ့ရှိသည်။ ။ ထို့အတွက် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူကျေနပ်မိသည်။ ။

"အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ"ဟု မကြာခဏရေရွတ်ခြင်းကိုပင် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားမိပြန်ပါသည်။ ။ ဒေါက်တာခိုင်သာသ

ည် ကျွန်မမှတ်မိသည့်အရွယ်မှ စ၍ ယနေ့ထက်တိုင် အဘိုး သတ်မှတ်ထားသော ရက်ပတ်အတိုင်း ကျွန်မကို လာရောက်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရ၏။

ဘာအတွက်မှန်းမသိပေမဲ့ ထုံးစံတစ်ခုလိုဖြစ်သွားသည့်အခါ ကျွန်မအတွက် ထူးဆန်းသော ကိစ္စ တစ်ခု မဟုတ်တော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ အင်မတန်စပ်စုနိုင်လှသော နှင်းဥအတွက်ကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကြီး ဖြစ်နေလေ တော့၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းကိုက ကျွန်မ၏ စိတ်ခံစားမှုကို ပြောင်းလဲစေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် နှင်းဥလို ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် ကျွန်မထက်ပင် လောကကြီးအကြောင်းကို သိနားလည်နေသူ လားဟု သံသယဝင်ချင်စရာ။

"မမလေး . . . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နှင်းဥမေးတာရော ကြားရဲ့ လား"

နှင်းဥအသံကြောင့် ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ကြည့်နေမိသော အကြည့်တို့ ကို ဖယ်ခွာကာ ကျွန်မအခန်းထဲတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လျက် အဝတ်တွေခေါက်နေသည့် သူမကို ငဲ့ကြည့် လိုက်မိ၏။

"ကြားပါတယ်၊ ကြားလို့ ပဲ အဲဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပေါ့"

သူမက ပါးချိုင့်ခွက်လေးထင်သည် အထိ လှစ်ခနဲပြုံးလေသည် ။ သူမပြောသည့်စကားကို ကျွန်မ က အရေးတယူလုပ်ကာ စဉ်းစားသည် ဆိုသောကြောင့် ဂုဏ်ယူကျေနပ်သည့် အပြုံးမျိုး ပြုံးခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့နောက် သေသပ်စွာခေါက်ထားသည့် အဝတ်တွေကို ကျွန်းဗီရိုကြီးထဲသို့ သွားထည့်ကာ ကျွန်မထိုင်နေသော ခုတင်ဘေးမှာ လာရပ်ရင်း . . .

"နှင်းဥ စဉ်းစားမိတာပဲ မမလေးရဲ့ ။ ဆရာဝန်ကြီးမေးတဲ့ မေးခွန်း

က ရယ်စရာလည်းကောင်း တယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်စရာလည်း ကောင်း သလိုပဲ"

သူမစကားကြောင့် ကျွန်မအံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ဦးခိုင်သာမေးတဲ့ မေးခွန်းကို နှင်းဥကြားလိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား "

"အင်း အဒေါ်မြခက်မသိအောင် တံခါးကိုဟပြီး ချောင်းနားထောင်ခဲ့ တာလေ"

"အို"

သူ့ကို ကျွန်မ လက်ဖျားခါသွားရသည် ။

အတော်ရဲဝံ့စွန့်စားသည့် လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့သည့်သူမကို အောက်တန်းကျစွာ စပ်စုရပါမည် လားဟူသော အတွေးမျိုးနှင့် အပြစ်မမြင်ရ က်နိုင်။

အဘိုးနှင့်အဘွားမဆိုထားနှင့်၊ ထိုလုပ်ရပ်မျိုးကို ဒေါ်မြခက်ပင်လျှင် အထင်သေး ရှုတ်ချပြစ်တင် ပေလိမ့်မည်။

သူမလို စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုး ကျွန်မမှာ ဘာကြောင့်မရခဲ့ပါလိမ့်။

အိမ်ကိုဧည့်သည် လာတိုင်း မည်သူမည်ဝါမှန်းပင်မသိရဘဲ ခြံထဲသို့ ကားအဝင်အထွက်ကိုသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့သည့်အဖြစ်တွေက ကျွန်မ ဘဝတစ်သက်တာမှာ မြောက်မြားစွာရှိခဲ့တာလည်း အထင်ကရပါ ပေ။

"မမလေးမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘဲ ဆရာဝန်ကြီးက မေးခွန်းတွေ ဆီလိုအပေါက်ရှာမေးတာ၊ နှင်းဥဖြင့် သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ။ တစ်ခါလာလည်း

နေလို့ ကောင်းရဲ့ လား၊ စိတ်ထဲမှာ ရော ကြည်ကြည် လင်လင်ရှိရဲ့ လား၊
ဘယ်လိုနေလဲနဲ့၊ အပ်ကြောင်းထပ်အောင် မေးတော့တာပဲ"

ပြောပြီး သူမက ခစ်ခနဲပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ ။

လျှာတစ်လစ်ထုတ်လျက် ဇက်ကလေးပုကာ ရယ်လိုက်သော သူမအ
သွင်ကို ကျွန်မငေးနေမိစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်မြခက် ဝင်လာသည်။ ။

ဒေါ်မြခက်၏ မျက်နှာက အစဉ်သဖြင့် မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေတာမို့ နှင်း
ဥသိပ်သဘောမကျပါ။ ဒေါ်မြခက်ပုံစံက တစ်သွေး တစ်သံအမိန့်ကို နာခံ
တတ်ပြီး တာဝန်ဝတ္တရားတွေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ဘာကိုမျှ မငဲ့ကွက်
သော စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်နေတာကြောင့် ကျွန်မလည်း နည်းနည်းမှ
တွယ်တာ နှစ်လိုစိတ်မဖြစ်မိပါ။

ကျွန်မ မမွေးခင်ကတည်းက ရဂုံမြိုင်မှာ ဒေါ်မြခက်
အလုပ်လုပ်နေပြီမို့ ရဂုံမြိုင်အရှင်သခင်တွေရဲ့ စည်းစနစ်ခံယူချက်တွေ
ကို ကျွန်မထက် ပိုနားလည်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ။

"လုံမလေး ရက်ကန်းသင်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ"

ဒေါ်မြခက်စကားအဆုံး ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"နှင်းဥ အောက်ထပ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ဦး၊ ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ ဝိုင်း
ကူပေးဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်"

"နှင်းဥက ပျာပျာသလဲပြန်ဖြေရင်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ထို့
နောက် ဒေါ်မြခက်နောက်မှာ အသာလိုက်ပါသွားလေတော့၏။ တစ်နေ့
လျှင် နာရီဝက် တစ်နာရီနီးပါး ကျွန်မ ရက်ကန်းသင်ရသည်။ "

ယခုထိ ကျွန်မကို ရက်ကန်းသင်ပေးဖို့ ဒေါသင်းကြွ ရောက်မလာသေးဘဲ၊ ရက်ကန်းသင်ရာ အခန်းသို့သွားရန် သတိပေးသွားသော ဒေါ်မြခက်ကို အမြင်ကတ်စွာ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်မက အဘိုးနှင့်အဘွား ပုံသွင်းပေးသလို မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလိုအလျောက်သိနေမိသည် ။

ကျွန်မစိတ်ဝင်စားမိတာက ရဂုံမြိုင်ရဲ့ စည်းရိုးအပြင်ဘက်က သက်ရှိသက်မဲ့တွေ ပြွန်းတီးနေသော လောကကြီးအကြောင်းဖြစ်သည် ။

သူတို့ ကျွန်မကို လှောင်ပိတ်ထားလေလေ၊ ကျွန်မရဲ့ စိတ်က ငှက်တစ်ကောင်လို တောင်ပံ ပြင်းပြင်းခတ်ပြီး ပျံထွက်သွားချင်လေပင်။

ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အိမ်တွင်းစံဘဝနှင့် ရှိနေစေသလဲဆိုတာကိုလည်း အလွန်အမင်းသိချင်လှ ၏။ မကျေမနပ်စိတ်၊ သိချင်စိတ်တွေနှင့် အုံ့ကျင်းဖွဲ့ထားရသော ကျွန်မရင်တစ်ခုလုံး လေးလံနေသမျှ သူတို့ အမိန့်တွေကို ကန့်လန့်တိုက်ပစ်ချင်သည် ။

ယခုလည်း ချည်ခင်တွေ ရှုပ်ထွေးနေကာ ရက်ကန်းခတ်သံမှ လွဲ၍ စကားပြောခွင့်မရ၊ တိတ်ဆိတ် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော ထိုအခန်းထဲသို့ မသွားသေးဘဲ ပြတင်းပေါင်ပေါ် လက်တင်မေးထောက်ကာ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးက ဝက်သစ်ချပင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောနေလိုက်သည် ။

"မမလေး"

ရုတ်တရက် အခန်းထဲရောက်လာကာ ဒေါ်လိုက်သော နှင်းဥအသံကြောင့် လန့်သွားမိသည် ။

သူမပုံစံက ပျာယီးပျာယာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြစ်နေပြီး တစ်ခုခုကိုသိ

ခဲ့ရပြီး အလောတကြီး ပြန်ပြောချင်နေမှန်း ကျွန်မ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ။

"မမလေး အောက်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်၊ သိလား"

"အဲဒါ ဘာဆန်းလို့ လဲဟယ်"

"ဆန်းတယ်မမလေးရဲ့ ၊ ဧည့်သည် က အဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ အဘွားမေ အရွယ်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူဝတ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သိပ်ခေတ်မီတာပဲ။ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကလည်း တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတာ။ သူ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ဖြာခနဲ တောင် လင်းတယ်"

ကျွန်မ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

"အဲဒီတော့ . . . ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

ကျွန်မရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်မေးခွန်းကြောင့် နှင်းဥက အားမလို အားမရဖြစ်သွားဟန်နှင့် . . .

"မမလေးသိအောင် ပြောပြတာပါ။ ပြီးတော့ သူက မမလေးအကြောင်းလည်း ပြောနေတာကိုး၊ အခုတောင် ဘိုးဘိုးကြီးကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ နှင်းဥကိုယ်တိုင် စာကြည့်ခန်းထဲ သွားခေါ်ပေးရသေး တယ်"

"ဟုတ်လား"

ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား အံ့ဩဟန်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

တော်ရုံဧည့်သည် လောက်ဆို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးလူလူစာဖတ်နေသော အဘိုးကို ခေါ်ပေးပြီး တွေ့ဆုံစေခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ဒီဧည့်သည် အဘွားကြီးက ဘယ်လောက်အရေးပါနေလို့ လဲ ဆိုသည့်အတွေးနှင့်၊ သူမက ကျွန်မ အကြောင်း အရေးတယူ မေးသည် ဆို

သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားရခြင်း ဖြစ်၏။

"သူကလေ မမလေးကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ အဘွားမေကိုပြောတယ်။ အဘွားမေက လက်မခံဘူး။ ဘိုးဘိုးကြီးဆန္ဒကိုမသိရဘဲ မမလေးကို ခေါ်မပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ"

နှင်းဥစကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ သိမ့်ခနဲတောင် တုန်သွားရသည် ။

ဒါပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြင်ပသူစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက်က ကျွန်မကိုတွေ့ခွင့်တောင်းခြင်း လည်း ဖြစ်သည် ။ ဒါဆို ကျွန်မ ရဲရဲမြိုင်မှာ ရှိနေတာ သိတဲ့ လူတွေ ရှိသေးသည် ပေါ့။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ဒီအဘွားကြီးက ဖေဖေဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်များ လား . . .

ရ ဂ ိုမြ ိုင မ ိုာ ပြောဆိုမေးမြန်းခွင့်မရခဲ့တဲ့ ဘိုးဘိုးဦးမုန်တိုင်းအကြောင်း ဖေဖေဦးမိုးကြိုး အကြောင်းတွေ သူမများ သိနေမလား။

ကျွန်မထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်းထရပ်လိုက်တော့ နှင်းဥက အထိတ်တလ နဲ့မော့ကြည့်သည် ။

မနက်အိပ်ရာထကတည်းက ခပ်လျော့လျော့ထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံနွယ် တွေက ပြေလျော့ကာ ခြေသလုံးနားအထိ ဝဲခနဲကျသွားသည် ။

"မမလေး နှင်းဥလုပ်ပေးမယ်"

နှင်းဥက ယခင်အတိုင်း ကူညီထုံးဖွဲ့ပေးရန် အပြေးကလေးကပ်လာ သည် ။

"ရတယ်၊ မှန်တင်ခုံပေါ်က ပိုးကြိုးတစ်စသော ယူပေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

နှင်းဥက မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ယွန်းဘူးထဲမှ ပိုးကြိုးအပြာကလေးတစ်ချောင်း ယူလာ ပေးသည်။ ။

ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလိုစုချည်ပြီး ရင်ဖုံးလက်စက အင်္ကျီနှင့် ထဘီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင်ပြုပြင်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မအဘိုးနှင့်အဘွား ဆူပူမှာ ၊ ဒေါ်မြခက် ငြိုငြင်မှာ အားလုံးကိုမေ့လျော့သည် အထိ ဧည့်သည် အဘွားကြီးကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေသည် မို့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို လှေကားအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့၏။

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရှိသမျှအစေခံတွေအားလုံး (နှင်းဥတစ်ယောက်မှ လွဲ၍) ကျွန်မကိုမြင်လျှင် အဘိုး နှင့်အဘွားကို တိုင်တောကြမှာ ကို မသိ၍ မဟုတ်။

ကျွန်မ၏ ပြင်းထန်လွန်ကဲလှသော စပ်စုချင်စိတ်က စေ့ဆော်နေတာ မို့ အရာရာကို လျစ်လျူရှုမိ ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ချိုးကွေ့ရသော လှေကား ထောင့်အရောက်မှာ အသံတစ်ခု ကြောင့် တုံ့ခနဲရပ်သွားရ၏။

ထိုအသံကား အခြားမဟုတ်။

ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ကျော် ဆယ့်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကြောက်ရွံ့ရိသေခဲ့ရသော အဘိုးဦးအိုက်လုံ၏ စကား ပြောသံဖြစ်သည်။ ။ တရားသူကြီးဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဘိုးဘိုးရဲ့ စကားပြောဟန်က အေးဆေး

တည်ငြိမ်ပြီး သမာသမတ်ကျနေမှာ အမှန်ဖြစ်ပေမဲ့ ယခုတစ်ကြိမ်မှာ တော့ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေသလို အံ့သြနေဟန်ပေါက်ကာ ဒေါသရိပ် တွေပင် စွက်နေတာမို့ ကျွန်မ အသက်ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ဘဲ ဧည့်ခန်းအဝ နားမှ ရှိုးကွေ့စံကိုမှီကာ နားစိုက်ထောင်နေမိသည်။

ကျွန်မနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေသော အရေးကိစ္စမို့ စွန့်စားမိခြင်းဖြစ်သော်လည်း အဘိုးရဲ့ စကားသံက ကျွန်မကို လှေကား အတိုင်း ပြန်တက်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာစေလေသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ပါ။ ရပ်မြဲအတိုင်း ရပ်နေ လိုက်၏။

"ဒေါ်မြပဝါရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုထောက်ထားပြီး ကျုပ် ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးငြင်းဆိုနေတာပါ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်မဆွေးနွေးဘဲ နေရအောင်လား"

"ဦးအိုက်လုံတို့ ဘက်က ဒီလိုပစ်ပစ်ခါခါငြင်းမယ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဟိုး အဝေးကြီးကနေ တကူးတက လာခဲ့ရတာကို ရူးတယ်မိုက်တယ်လို့ အပြစ်တင်လည်း ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ကျွန်မ ကျေကျေ နပ်နပ်ခံလိုက် ပါ့မယ်။ လတ်တလောဖြစ်လာတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကြောင့်တော့ မိုင်ပေါင်းများ စွာဝေးတဲ့ ဒေသ တစ်ခုကို ကျွန်မ မလာပါဘူး။ ကျွန်မအသက် ခြောက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီလမ်းခရီးကိုလာဖို့ ကျွန်မ ကျန်းမာရေးက ခွင့်မပြုပေမဲ့ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးတစ်ပေါက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အသိက ကျွန်မကို ရဂုံမြိုင်ရောက်အောင် ပို့လိုက်တာပဲ။ ကျွန်မခံစားချက်ကို နားလည်ပေးကြပါ"

သူမအသံက ဝမ်းနည်းနေပေမဲ့ စူးရှပြတ်သားနေသည် ။ အကိုးအကားတွေနှင့် သူမဆန္ဒတွေကို တင်ပြသွားပုံက ကျွန်မကို အသက်ရှူမှား

အောင် ဖမ်းစားထားသည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မျိုးဆက်သွေးတစ်ပေါက်တဲ့ ။

အဲဒါ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။

အဘိုးရဲ့ သက်ပြင်းရှိက်သံက အတိုင်းသားကြီးထွက်လာသည်။ ။ အဘိုးစိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်လာလျှင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် သက်ပြင်းရှိက်တတ်သည်။ ။

အဘွားကတော့ အဘိုးနှင့် ဧည့်သည် အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်လျက် ပွဲကြည့် ပရိသတ်မျှသာရှိနေ၏။

"ဒေါ်မြပဝါရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးခဲ့လို့ ကျုပ်သမီးနဲ့ သမတ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ်တစ်ခါဆို ရဂုံမြိုင်ရဲ့ မျိုးဆက်တင်မကဘူး၊ ခင်ဗျားသိပ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ကိုမုန်တိုင်းရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မျိုးဆက်ကိုပါ ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်"

"မိုးကြိုးတို့ လင်မယား သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မမှ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆပါ တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ပြောမပြတတ်အောင် ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါတယ် ဦးအိုက်လုံ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ သွေးရိုးသားရိုးကိစ္စတစ်ခုလို့ ယုံကြည်ပေးပြီး ကျွန်မကို နောက်တစ်ကြိမ်အခွင့်အရေးပေးပါ။ ဆူးနှင်းဆီ မှာ ကျွန်မရဲ့ တာဝန်မကင်းမှုတွေနဲ့ တင်ကျန်နေတဲ့ အပြစ်ကြွေးတွေကို ဆေးကြောခွင့်ပြုပါ။ ဒါမှ ပဲ ကျွန်မသေဖြောင့်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မှားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အသိဝင်နေသရွေ့ အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး "

အဘွားမျက်နှာက စာနာသနားခြင်းကြောင့်လား၊ အတိတ်ကို သတိရခြင်းကြောင့်လားမသိ ရီဝေမှိုင်းညို့သွားသည်။ ။ အဘိုးရဲ့ မျက်နှာရိပ်

မျက်နှာကဲကိုတော့ ကျွန်မ မဖတ်နိုင်သေးချေ။

တစ်ချိန်က အလွန်တရာ လှပထက်မြက်ခဲ့ပုံရသော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာလည်း ပူဆွေး သောက၊ အလိုမပြည့်ဝမှုတို့ ကြောင့် ညှိုးနွမ်းနေရှာသည် ။ ပါးလျားနီရဲသော နှုတ်ခမ်းအစုံပင် တဆတ် ဆတ်တုန်နေလေ၏။

"ကျွန်မ ကလေးနဲ့ တွေ့ပါရစေ ဦးအိုက်လုံ၊ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ၊ သူစိမ်းတွေ ကြားမှာ ရှိတဲ့ ဆူးနှင်းဆီကို သူစိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားလိမ့်မယ်။ ဆူးနှင်းဆီကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ သူသဘောတူ မယ်လို့ ပိုင်သေတွက်ပြီး လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ သဘောဆန္ဒကို ရှင်တို့ ထည့်တွက်သင့်ပါတယ်"

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထပြီး ရှိန်းမြမြပင် ဖြစ်သွားစေသော စကားဖြစ် သည် ။

သူမသည် လှပထက်မြက်သလောက် အယူအဆ အတွေးအခေါ်လည်း ကောင်းမွန်ပြတ်သား လှ၏။

ရဂုံမြိုင်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အရေးအရာမသွင်းခဲ့သော ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ကျွန်မ သဘောထားဆိုတာကို ထည့်သွင်းတင်ပြသွားကတည်းက သူမကို ကျွန်မနှစ်သက်မြတ်နိုးသွားမိသည် ။

အားကိုး လေးစားသွားမိသည် ။

သူမစကားထဲတွင် ပါသော ဆူးနှင်းဆီဆိုတာထက် သူမကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိပါ၏။

"ပန်းလျှပ်နွယ်"

ခက်ထန်တင်းမာလှသော ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မပခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ နောက်သို့လှည့်အကြည့်မှာ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဒေါ်မြခက်၏ နီရဲကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးတွေနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ လေတော့၏။

သူမရဲ့ မျက်ခုံးတွေက တွန့်ချိုးမှုန်ကုပ်နေသည်။

"ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲကစကားသံတွေကို ခိုးနားထောင် နေတာ မဟုတ်လား"

"ဒီကိစ္စက..."

ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။

ကျွန်မနှင့်ဒေါ်မြခက်ကို အဘွား လှမ်းမြင်သွားသည်။ လှေကားရင်း မှာ ဒေါ်မြခက် တစ်စုံတစ်ရာ ရပ်ပြောနေကတည်းက ရှိုးကေ့စ်နောက်မှာ ကျွန်မရောက်နေမှန်း အဘွားရိပ်မိလိုက်ပုံရသည်။

"လူကြီးတွေစကားပြောနေတာကို . . . ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းနားထောင် တာလဲ ပန်းလျှပ်နွယ်"

အဘွားက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသောအဘိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်း နှင့် ကျွန်မကိုအပြစ်တင်လေသည်။

"မမြခက် သူ့ကို အခန်းထဲပြန်ခေါ်သွားလိုက်ပါ"

အဘိုးရဲ့ အေးစက်ပြတ်သားသော စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရ သည်။

ကျွန်မရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားမိသည်။

"ဟင့်အင်း သမီး မသွားနိုင်ဘူး"

လေသံသဲ့သဲ့မျှသာ တုန်ပြန်မိသော်လည်း အဘွားမျက်နှာက ပေါက်ကွဲထွက်တော့မတတ် တင်းမာခက်ထန်သွား၏။

အမိနဲ့ကိုမနာခံခြင်းဟူသော ကျွန်မလုပ်ရပ်ကြောင့် ရှက်သွားပုံလည်း ရသည် ။

ကျွန်မ၏ ဆန့်ကျင်မှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လူရှေ့သူရှေ့မှာ ခံလိုက်ရတာကြောင့် အဘိုးက အံ့ဩမှ င်တက်ဟန်နှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေသည် ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် . . .

"ကဲ . . . ကျွန်မ ကလေးကို အခုတွေ့လို့ ရမလား"

ဟူသော ဧည့်သည် အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ အသံ ထွက်လာသည် ။ သူမထိုင်နေသောနေရာမှ ကျွန်မကို လှမ်းမမြင်ရပါ။ ကျွန်မက အကွယ်မှ ချောင်းနေသူမို့သာ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိလူများကို တစ်ယောက်မကျန် မြင်ရခြင်းဖြစ်သည် ။

သူမစကားကြောင့် အဘိုးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည် ။ အဘွားက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲဝင်နှင့်ဖို့ လက်ပြသည် ။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ . . .

ထုံးဖွဲ့ထားခြင်းမရှိသော မသပ်မရပ်ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကာ ရင်ဘတ်ရှေ့သို့ ဆွဲယူလျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည် ။

ပထမဆုံး ဆန့်ကျင်ခြင်း၏ အကျိုးရလဒ်ကို
ခံစားလိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ ပူနွေးနေသ
ည် ။ အေးစက်ပြောင်ချောသော ကြမ်းပြင်နှင့် ခြေဖဝါးပင် ထိနေသည်
ဟု မခံစားရ။

ကျွန်မ ဧည့်သည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာသို့ရောက်
အောင် လျှောက်သွားပြီး သူမရှေ့မှာ နူးထောက်ထိုင်ချလျက် . . .

"သမီးက ပန်းလျှပ်နွယ်ပါ ဘွားဘွား"

ဟု ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်လိုက်သည် တွင် ကျွန်မမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြ
ည့်မိသော သူမ၏ မျက်နှာက ဖွေးခနဲသွေးဆုတ်သွားလျက် မျက်လုံးဝိုင်း
ဝိုင်းတွေက ပြူးကျယ်လာကာ နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပင် ရေရွတ် လိုက်
လေတော့၏။

"အို ဘုရား . . . ဘုရား . . . သူ့မျက်နှာအတိုင်းပါပဲလား ကလေးရယ်။
သိပ်ကိုတူတာပါပဲလား။ ထ ထပါဦးကွယ်။ ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး"

သူမပုံစံက အိပ်မက်နေရာမှ လန့်နိုးသူလို သို့မဟုတ် သေပြီးသားလူ
တစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့လိုက် ရသလို ဇေဝဇဝါလည်း ဖြစ်လျက် အံ့ဩ
ထိတ်လန့်မှုကိုလည်း ခံစားနေရလျက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင် မိပင်ဖြ
စ်နေတော့၏။

ကျွန်မ သူမဘေးမှာ မဝံ့မရဲဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမလက်တွေက
တဖြည်းဖြည်းမြောက်လာကာ လေထဲမှာ အတန်ကြာတန့်နေပြီးမှ ကျွန်
မပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

သူမမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေသည် ။ ခပ်ဟဟပွင့်နေ
သော နှုတ်ခမ်းပါးလျလျလေး လည်း တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည် ။

သူမ ဘယ်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ ။

ကျွန်မ ဒီထက်ပိုပြီး မရေမရာအတွေးတွေနှင့် အောင့်အည်းသည်းခံမနေနိုင်တော့ပါ။

"သမီးက ဘယ်သူနဲ့ တူတာလဲဟင် ဘွားဘွား၊ သမီးအဘိုး ဦးမုန်တိုင်းနဲ့ တူနေတာလား"

ဒေါ်မြပဝါက မျက်ရည်လည်လျက် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

ကျွန်မအဘိုးနှင့်အဘွားကတော့ မျက်နှာခပ်မှုန်မှုန်နှင့်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေ ကြ၏။ ဘယ်အချိန်ထဲပြီး ကျွန်မ အမှားတစ်ခုခု ပြောဆိုပြုမူလိုက်မလဲဆိုတာ အကဲခတ်နေပုံမျိုးပင်ဖြစ် သည်။ ။

ဧည့်သည် ပြန်သွားလျှင် အဘိုး၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်ကာ ကျွန်မ၏ အပြစ်ကို စီရင်ကြမည် လော။

ကျွန်မ မတွေးချင်ပါ။

ယခုလောလောဆယ် သိချင်တာက ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရပြီး တုန်လှုပ်နေရသည့် အကြောင်းအရင်းပင် ဖြစ်ချေ၏။

"မယုံနိုင်စရာပါပဲ သမီးရယ်"

ကျွန်မ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် လက်နှင့်ပြန်စမ်းမိသွားရသည်။ ။ သွယ်မယောင်နှင့် ခပ်ကားကားရှိ နေသော ကျွန်မရဲ့ မေးရိုးတွေ၊ တောက်ပ စူးရှသောမျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မကို ယောက်ျားဆန်စေသည် ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ။

တကယ်တော့ ထိုမျက်နှာက အဘိုးနှင့်တထေရာတည်း တူနေခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မသိခဲ့ရ။

အဘိုးဦးအိုက်လုံနှင့် အဘွားဒေါ်ခင်မေကလည်း ထိုကိစ္စကို ယောင်၍ မျှ ဖွင့်ဟခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

စင်းဖြောင့်သောနှာတံထိပ်မှ ထိစပ်နေသော မျက်ခုံးတန်းတွေက သန်စွမ်းနက်မှောင်ကာ၊ အဖျား သွယ်လျက် ကော့ကော့လေးရှိနေသည် မို့ ကကြီးသဏ္ဌာန် နဖူးပြင်နှင့်လိုက်ဖက်ကာ မဟာဆန် သယောင်ရှိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ နီရဲနေပေမဲ့ တင်းတင်းစေ့လိုက်လျှင် ခပ်ပါးပါးသာကျန်ကာ သွေးအေးပြီး ခေါင်းမာမည့်ပုံမျိုးဖြစ်သွားသည်။

ထိုပုံစံမျိုးဖြစ်နေခြင်းမို့လည်း ကျွန်မအသွင်ကို အဘိုးနှင့်အဘွားက မနှစ်မြို့နိုင်ကြပါ။

ရုပ်သွင်ချင်းတောင် ဒီလောက်ဆင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ချင်းလည်း တူမှာပဲဟူသောစကားမျိုး တီးတိုး တီးတိုးကြားခဲ့ဖူးသည်။

ခုတော့ သေချာပါပြီ။

ကျွန်မက အဘိုးမုန်တိုင်းနဲ့ အလွန်တူသော မြေးမလေး ပန်းလျှပ်နွယ်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

"ဒါဆို ကျွန်မက အဘိုးနဲ့ တူတဲ့ မြေးပေါ့နော်"

စကားအဆုံး အဘိုးထံမှ စုတ်သပ်သံတစ်ချက်ကြားရသည်။ အဘွားက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရပုံနှင့် 'ကြည့်စမ်း'ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဧည့်သည် အမျိုးသမီး၏ အရှိန်အဝါ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာတွေကိုသာ

မထောက်ညှာလျှင် ကျွန်မ ကောင်းကောင်း အမာန်မခံသွားရနိုင်သည် ။
သူမကလည်း ရိပ်မိနေပုံပင်။

"ကလေးဆိုတာ စူးစမ်းချင်စိတ်ရှိတာပဲရှင်။ ဒီအတွက်တော့ သူ့မှာ
အပြစ်မရောက်စေချင်ဘူး။ ကျွန်မလာတွေ့ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ
အပြစ်ပေးခံရတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

သူမအသံက တောင်းပန်ခြင်းမဟုတ်သော မေတ္တာရပ်ခံခြင်းမျိုးဖြစ်
သည့်အပြင် အထက်စီးနင်း ဆန်သောလေသံတောင် ပါချင်နေသေးသ
ည် ။

အဘိုးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာယမ်းနေ၏။

"သူ့ကို စည်းစနစ်ရှိရှိ နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ ကြပ်မတ်သင်ကြားပေး
နေဆဲမှာ အဲလိုအကာအကွယ် ရပ်တည်တာမျိုးမလုပ်ဖို့ ကျုပ်တောင်းပ
န်ပါတယ် ဒေါ်မြပဝါ။ ကျုပ်မြေးရဲ့ အနာဂတ်သာယာဖို့ ခင်ဗျား ဘာမှ မ
တတ်နိုင်သလို ဆူးနှင်းဆီကလည်း သူနဲ့ သင့်တဲ့ နေရာဒေသ ဖြစ်မလာ
နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ် ထပ်ပြီး ငြင်းပါရစေ"

"ဒါဆို ကလေးရဲ့ ဆန္ဒကိုတောင်မသိရဘဲ ကျွန်မ ဆူးနှင်းဆီကို ပြန်
သွားရမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် အဲဒီသဘောပါပဲ"

"အဘိုး သမီးပြောပါရစေ"

အဘိုးက မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လက်ကာပြသည် ။

"မမြခက် ဟေ့ မမြခက်၊ ကလေးကို လာခေါ်စမ်း"

"ဟင့်အင်း ဘွားဘွားနဲ့ စကားပြောဦးမယ်။ သူ ဘာကိုကမ်းလှမ်း

တာလဲ မသိရသေးဘဲ မသွား"

"အို"

"ပန်းလျှပ်နွယ်"

ဒေါ်မြပဝါရဲ့ တအံ့တဩညည်းညူသံ၊ အဘွားရဲ့ ခက်ထန်သော မာန်
မဲသံတို့ က မရှေးမနှောင်းပင် ထွက်ပေါ်လာကြတော့၏။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ ဒေါ်မြခက်နှင့် တခြားအိမ်စေတစ်ဦးတို့ ရော
က်လာကာ ကျွန်မကို တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ တွဲ၍ ဧည့်ခန်းအပြင်သို့ ဆွဲ
ထုတ်သွားတော့သည် ။

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်မရဲ့ ပုန်ကန်ခြားနားမှုကတော့ အချည်းနှီးသာဖြ
စ်သွားရသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြောက်မယ်ဖွယ်ပင် ကြီးစိုး၍
ကျန်ခဲ့၏။ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်း တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလိုမ
ကျမှု၊ စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့မှုတို့ ပါဝင်ကာ လူကြီးလူကောင်း များ သာမ
ဟုတ်ပါက ထပြီးသတ်ပုတ်ကြတော့မည့် အခြေအနေသို့ပင် ယိမ်းယိုင်
သွားနိုင်လေသည် ။

ဤသို့ဖြစ်အောင် ကျွန်မ လုပ်ခဲ့မိပြီ။

ဒေါ်မြခက်နှင့် အိမ်စေတစ်ဦးတို့ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို ပါသွားရင်း ကျ
န်မ တစ်ချက်လှည့်ကြည့် မိတော့ ဒေါ်မြပဝါ၏ မျက်ဝန်းမှ လက်စင်နေ
သာ မျက်ရည်ကြည်တို့ နှင့်အတူ ကြင်နာသနားခြင်း ကရုဏာသက်ခြင်း
တို့ ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုတစ်ခဏတွင် ကျွန်မသည် သူမ မည်သူမည်ဝါပင်ဖြစ်စေကာမူ၊ မ
ည်သည့်အရပ်ကပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ကျွန်မနှင့် သွေးသားတော်စပ်သည်

ဖြစ်စေ၊ မတော်စပ်သည် ဖြစ်စေ သူမနှင့်အတူ တစ်ပါ တည်း
လိုက်ပါသွားချင်စိတ်က သံမှိုဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်သလို ကျွန်မနှလုံးအိမ်
ဝယ် စွဲထင်၍ သွား တော့၏။

ကျွန်မပါးပြင်ဝယ် မျက်ရည်တို့ ရွဲနစ်သွားရလေတော့သည် ။

ခဏအကြာ . . .

ခြံထဲမှ ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွားသံကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မဘဝ လွတ်မြောက်ခွင့် အတွက် မျှော်လင့်ချက်သည် တဖြည်းဖြည်း
ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသော ကားစက်သံနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ် သွားရ
တော့၏။

အခန်း(၂)

အဘိုးနှင့်အဘွားကို လူရှေ့သူရှေ့ ဆန့်ကျင်ရိုင်းစိုင်းမိသည့်အတွက် အပြစ်ပေးခံရခြင်းက ကျွန်မထံ မလွဲမသွေရောက်လာတော့မည်ကို နားလည်ခံစားမိနေသည်။ ။

မျှော်လင့်တာမဟုတ်ပေမဲ့ အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေလိုက်၏။ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ပြီး လျှင် ရှောင်တိမ်းငြင်းဆန်ခြင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခြင်းမျိုး ကျွန်မတစ်သက်တာမှာ မရှိခဲ့ပါ။

လူက ပျော့ဖတ် နွဲ့နှောင်းသလောက် လုပ်ရဲရင်ခံရဲတယ်ဟူသော သတ္တိသွေးက ကျွန်မရင်မှာ အပြည့်အဝ ကိန်းအောင်းခဲ့သည်။ ။

ထိုသွေးသည် လက်ရှိ အဘိုးအဘွားတို့ နှင့်သော်လည်းကောင်း သူတို့ ရဲ့ သမီး ကျွန်မအမေနှင့် သော်လည်းကောင်း ရေးရေးမျှမတူသော သွေးပင်ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ၏ ခေါင်းမာပေကတ်မှု အာခံတတ်မှုကိုမြင်ရတိုင်း အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ လုံးဝစိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့နိုင်ဘဲ၊ ဘမျိုးဘိုးတူ ကျွန်မကို ပို၍ ပင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ကြည့်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မကလည်း ဖိတုန်းခဏသာ ပြားတတ်သော ရေမြုပ်မွေ့ရာလို လူစားပင်။

အခါအခွင့်သင့်တာနှင့် ကျွန်မဆန္ဒကို ထုတ်ပြမိမြဲ၊ အဘိုးနှင့်အဘွား

ကို ကန့်လန့်တိုက်မိမြဲပင်။

ယခုတော့ ကျွန်မ အကြီးမားဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော အပြစ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိလေပြီ။

ထို့အတွက် အပြစ်ပေးခြင်းတစ်စုံတစ်ရာ မလွဲမသွေရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော် လည်း လုံးဝဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ ယခင်နေ့များ လိုပင် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် အိမ်မှုကိစ္စများကိုလုပ်ကိုင်ရင်း အချိန် တို့ ကို ကုန်ဆုံးစေရသည် ။

ဤသို့ဖြင့် . . .

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော အကြောင်းကိစ္စတို့ က ဒေါ်မြပဝါ ပြန်သွားပြီး တစ်ပတ် အကြာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေတော့၏။

"သမီးရေ . . . အဲဒီအလုပ်တွေ ခဏထားခဲ့။ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်။ အဲဒါ သေသေသပ်သပ်လေးပြင်ဆင်ပြီး ဆင်းခဲ့ဦး"

အဘွားအသံကြောင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြူလွလွပေါ်မှာ နှင်းဆီပွင့်သဏ္ဌာန်ဖော်ဖို့ လှုပ်ရှားပြေးလွှား နေသော ကျွန်မရဲ့ သိုးမွေးချည်အပ်ကိုင်လက်က ရပ်တန့်သွားရသည် ။

ထို့အတူ ကျွန်မခြေရင်းမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ကာ ချည်ထွေးရှင်းပေးနေသော နှင်းဥကလည်း တအံ့တဩဖြစ်ဟန်နှင့် မော့ကြည့်လာ၏။

"သမီး သွားတွေ့ရမယ့် ဧည့်သည် လား အဘွား"

အဘွားဒေါ်ခင်မေမျက်နှာက ပြုံးရိပ်သန်းနေသည် ။

ကျွန်မအမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း အခန်းထဲဝင်လာသည် ။ ထို့နောက် ဘုရားသွား ကျောင်းတက်၊ အပြင်ထွက်မှ ဝတ်ရန်ဟု သတ်မှတ်

ထားခဲ့သော်လည်း တစ်ကြိမ်မှ မဝတ်ဖူးခဲ့သော ပိုးသား ဝတ်စုံ နံ့သာ ရောင်ကို ဗီရိထဲမှ သွားထုတ်လာကာ ကျွန်မပေါင်ပေါ် လာတင်ပေး၏။

"သမီး ဒီဝတ်စုံလေးကိုဝတ်ခဲ့။ ဆံပင်ကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးခဲ့ ဦး။ အောက်ထပ်မှာ သမီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ဒေါက်တာခိုင်သာတို့ သားအဖ စောင့်နေတယ်"

"ဒေါက်တာခိုင်သာတို့ သားအဖ ဟုတ်လား အဘွား"

ကျွန်မ အံ့ဩတကြီး ပြန်ထပ်မေးလိုက်မိ၏။

"ဟုတ်တယ်သမီး ဒေါက်တာခိုင်သာနဲ့ သူ့သား မြခိုင်သာတို့ ရောက်နေတယ်။ မြခိုင်သာက မန္တလေးမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာလေ။ အခုဘွဲ့ယူပြီးမှ ပြန်လာတာ။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိတဲ့ မက်မန်းခြံ တွေကိုဦးစီးပြီး အလုပ်လုပ်တော့မယ့် လူတော်လေးတစ်ယောက်ပေါ့။ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ သမီး အဘိုးကိုယ်တိုင်ရွေးလိုက်တဲ့ သတို့ သားလောင်းပဲ"

"ရှင်"

ကျွန်မမျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သွားရသလို အံ့ဩလွန်းလို့ လက်ထဲက ပန်းထိုးအပ်တွေ ပဝါတွေပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို လိမ့်ကျသွားရသည် ။

ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ခါတောင် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ထောင်ရေးဟူသည့် ကိစ္စကြီး သည် ကျွန်မထံသို့ မလွဲမသွေ ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်မရဲ့ သဘောထားဆန္ဒဆိုတာကို ဘယ်တုန်းကမှ ရှေ့တန်းတင်ခွင့်မရခဲ့သော ရဂုံမြိုင်မှာ တခြားကိစ္စတွေအတွက် သူတို့ စိတ်ကြိုက် စီမံဖန်တီးကြခြင်းက မဆန်းတော့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ် ကိစ္စကတော့

အင်မတန်စိတ်ညစ်ရှုပ်ထွေးဖွယ်ပင် ကောင်းလေသည် ။

မြခိုင်သာကို ကျွန်မ သိလည်း မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးပါဘဲ လက်ထပ်ရတော့မည်။ သူ့အဖေ ဒေါက်တာခိုင်သာတစ်ယောက်ကိုဖြင့် ကောင်းကောင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည် ။ ဒါဟာလည်း သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိမှန်းပင် မသိသည့်အဖြစ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းသာ။

"သမီးသိရင် သိပ်ကိုအံ့ဩနေမှာ ပဲလို့ ထင်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သိပ်တော့မဆန်း ပါဘူး။ ဒေါက်တာခိုင်သာနဲ့ သမီးအဘိုးတို့ ဟိုတုန်းကတည်းက ဆွေးနွေးခဲ့ပြီးသားပဲဟာ။ အဲ တစ်ခု တော့ ရှိတာပေါ့။ သမီးကို ဆူးနှင်းဆီရောက်သွားစေတာထက်စာရင် သင့်တော်တဲ့ လူနဲ့ အိမ်ထောင် ရက်သား ချပေးလိုက်တာက ပိုပြီးသင့်မယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်မှ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်လေ"

"ဒါဆို ဘွားဘွားဒေါ်မြပဝါ သမီးကိုလာခေါ်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမီးကို ယောက်ျားပေးစား ပစ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြတာပေါ့။ ဟုတ်လား"

ကျွန်မစကားအဆုံး အဘွားမျက်နှာက မဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည် ။

"တိတ်စမ်း ပန်းလျှပ်နွယ်၊ ဒီလိုရင့်သီးရိုင်းစိုင်းတဲ့ စကားမျိုး မပြောဖို့ ဘယ်နှခါ ဆုံးမရဦးမှာ လဲ။ သမီးရဲ့ ဒီလိုအပြုအမူတွေ အပြောအဆိုတစ်ဇောက်ကန်းနိုင်မှုတွေကြောင့် အရာရာမှာ စိတ်မချ ဖြစ်နေရတာ သိရဲ့ လား။ သမီးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ဟိုလူရဲ့ သွေးတွေက အပြည့်ပဲ။ အဲဒါကြောင့်"

အဘွားက စကားကိုမဆက်ဘဲ တိခနဲရပ်ပစ်သည် ။ မကျေမနပ် ဝမ်းနည်းစိတ်၊ မချင့်မရဲ ဒေါသစိတ်တွေနှင့်အတူ လက်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည် ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ဒေါ်မြခက် အခန်းတွင်းသို့ရောက်လာ၏။

"ကလေးကိုခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်ပါတယ် မမကြီး"

"အေး ကောင်းပြီ၊ ဒါနဲ့ မမြခက်၊ သူ့ကိုအဝတ်အစားလဲပြီး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါ။ မမကြီး အရင်ဆင်းနှင့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထို့နောက် အဘွားက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ ဒေါ်မြခက်က စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အေးစက် သုန်မှုန်သော မျက်နှာနှင့် အနီးသို့ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို အဝတ်အစားလဲစေသည် ။ ထို့နောက် မည်းမှောင်ရှည်လျားလှသော ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဆီထည့်ပေး၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ထုံးဖွဲ့ကာ ဆံနွယ် တချို့ကို ပခုံးပေါ်မှ ကျစေလျက် ကြည့်ကောင်းအောင် ဆင်ယင်ပေးလေသည် ။

နံ့သာရောင် ရင်ဖုံးလက်စကအင်္ကျီနှင့်ထဘီက နေမလောင်ဖူးသည့် ကျွန်မရဲ့ ဖြူနုသော အသားအရေနှင့်လိုက်ဖက်ကာ လှပနေမှန်း ကျွန်မသိပါသည် ။

အထွေအထူး ပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်စရာမလိုသော ကျွန်မမျက်နှာကလည်း တောက်ပရွန်းစိုသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ နီရဲပြီး နှင်းဆီဖူးလို နုအိသောနှုတ်ခမ်းသားတို့ နှင့်ပင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပြီးသား ဖြစ်နေ ၏။ ထိုတင့်တယ်လှပမှုတို့ ကို ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်မ မည်သို့သောခါးသီးရွံ့မှန်းခြင်းတို့ နှင့် ရွံ့မှန်းမိမှန်း ကိုမသိချေ။

အမြတ်တနိုးမဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် တန်ဖိုးထားယူယခဲ့ရ သော ဆံနွယ်တွေကိုပင် ကတ်ကြေးနှင့် မွစာကြဲအောင် ကိုက်ဖြတ်ပစ်ချင်နေမိသည် ။

အင်္ကျီက ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတန်ငယ်ပွကာ ခပ်ချောင်ချောင်ဖြစ်နေပေမဲ့ ပျော့အိသော ပိတ်သားကြောင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှအပကောက်ကြောင်းတွေကို မဖုံးကွယ်ထားနိုင်ရှာ။

မြခိုင်သာဟူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုသွားတွေ့ဖို့ ကျွန်မစိတ်မပါ။ လှပနေဖို့ လည်း မလိုဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် နဂိုလှပသိမ်မွေ့ခြင်းတို့ နှင့် ကျွန်မ သူ့ကိုသွားတွေ့ရပါတော့မည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အဘိုး၏ စာကြည့်ခန်း၊ ဘုရားခန်းနှင့် အခြားအခန်းနှစ်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ လှေကားမှ ဆင်းလာစဉ် ဧည့်ခန်းထဲမှ စကားပြောသံတချို့ကို ကြားရသည် ။

အဘိုးနှင့်ဒေါက်တာခိုင်သာတို့ ၏ အသံများ ဖြစ်၏။ သူတို့ ပြောနေသော အကြောင်းအရာက ယခုနှစ် အင်းလေးကန် ရေခန်းသွားရသည့် အကြောင်းနှင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပွားနေသည့် ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်မှုတွေအကြောင်းဖြစ်သည် ။

မြခိုင်သာ၏ အသံတော့ မကြားရ။

လှေကား၏ နောက်ဆုံးအထစ်ကိုလွန်ပြီး ဧည့်ခန်းအဝသို့ ခြေချမိတော့မှ သူတို့ စကားသံတွေက စဲသွားသည် ။

ဒေါက်တာခိုင်သာက ကျွန်မကိုပထမဆုံးမြင်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြီးပြသည် ။ ထို့နောက် သူကပင် စတင်နှုတ်ဆက်၏။

"နေကောင်းတယ်နော် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာခိုင်သာ၏ ဘေးတွင် သူ့သားမြခိုင်သာ ထိုင်နေသည် ။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် နှင့် ရုပ်ရည် ရည်မွန်သန့်ပြန့်သော မြခိုင်

သာက စာကြည့်မျက်မှန်လိုမျက်မှန်ကို တစ်ချက်ပင့်တင်ရင်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်၏။

မျက်မှန်အောက်မှ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ကျွန်မကို နှစ်လိုတပ်မက်ခြင်း တွေပါ တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျွန်မ အခန်းထဲ ဝင်လာတာ၊ အဘွားဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်ကြည့်နေတာမို့ မနှစ်မြို့စိတ်က ရင်ထဲ လာဆောင့်နေသည် ။

"သမီး ဒါ မြခိုင်သာလေ၊ ဒေါက်တာ့သားပေါ့။ မောင်မြခိုင်သာ သူက ဘိုးဘိုးတို့ မြေး ပန်းလျှပ် နွယ်တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေပြောလို့ နာမည်တော့ ကြားဖူးပြီးသားပါ ခင်ဗျာ"

စကားပြောဟန်က ရည်မွန်ယဉ်ကျေးပေမဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်သောအကြည့်က တစ်ချက်မျှ လွဲဖယ် မသွားသော မြခိုင်သာကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်မိသည် ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ပန်းလျှပ်နွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

သူ့လက်တစ်ဖက်က ကျွန်မထံသို့ ဆန့်တန်းလာတော့မလို လုပ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား သလို ပြန်ရုပ်သွားသော မြခိုင်သာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားမိ၏။

ကျွန်မကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချင်ပေမဲ့ တည်တင်းမှုန်ကုပ်နေသော ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကြောကို ကြည့်ပြီး လက်လျှော့လိုက်ဟန်ရှိသည့် မြခိုင်သာကို အဘိုးနှင့်အဘွားက နားမလည်သလိုကြည့်နေ သည် ။

အဘိုးနှင့်အဘွားက ကျွန်မနှင့် ဘေးတိုက်အနေအထားမှာ မို့ ကျွန်မ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မသိရှာပေ။

"အဘိုးနှင့်အဘွားကို တစ်ခုလောက် ခွင့်တောင်းပါရစေခင်ဗျာ"

"ပြောလေ ဘာများ လဲ"

"ပန်းလျှပ်နွယ်ကို ကျွန်တော် စိုက်ခင်းအသစ်တွေနဲ့ မက်မန်းခြံတွေ ဆီ အလည်ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ"

"ဪ"

ကျွန်မရင်ထဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းက တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်တည်လေသည်။ ။ မြိုင် သာ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အဘိုး ငြင်းလိမ့်မည်မဟုတ်မှန်း ကျွန်မသိနေသည်။ ။

မက်မန်းခြံတွေဆီ အလည်သွားရမည်ဆိုသောကြောင့် ပျော်ရွှင်မိသော်လည်း မြိုင်သာကို ကျွန်မ မနှစ်သက်သောကြောင့် စိတ်ရှုပ်မိလေသည်။ ။

"ဒီက အပြန်တော့ ခေါ်သွားပေါ့။ ညနေကျရင် ကိုမိုးညိုကို ကြိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ"

"ဟာ...ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ တကူးတက အကြိုမလွှတ်ပါနဲ့။ ။ ကလေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရင် အိမ်က ကလေးမတစ်ယောက်လောက် အဖော်ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့"

ဒေါက်တာခိုင်သာစကားကို အဘိုးက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြ၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်မြခက်နှင့် နှင်းဥက ရှောက်ချိုသီးဖျော်ရည် ဖန်ချိုင့်နှင့် ဖန်ခွက်များကို ဗန်းများ နှင့်သယ်ယူလာကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လာချသည်။ ။

နှင်းဥက ခူးကလေးထောက်ကာ ရှောက်ချိုသီးလက်ဖျော်ကို ဖန်ခွက်တွေထဲ အသီးသီး လိုက်ငှဲ့ ထည့်ပေး၏။

ရှောက်ချိုသီးအမြွှာကလေးတွေ ပေါလောမျောက်က ရေငွေ့တွေ သီး
နေသောဖန်ချိုင့်ကို ကိုင်ထား သည့် နှင်းဥမျက်နှာလေးက ရှမ်းသွေးပါ
သူမို့ထင်သည်။ ။ ပါးအို့လေးတွေရဲပြီး သွေးကြောလေးတွေ စိမ်းမြ နေ၏
။

လည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးမှ သည် သူမရဲ့ လှပပြည့်တင်းသော ရင်ဘ
တ်ကလေးဆီ ကြည့်မိစဉ်မှာ တော့ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား
သလို မြခိုင်သာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကျွန်မ ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

မြခိုင်သာသည် ဒူးထောက်လျက် ဖျော်ရည်လိုက်ငဲ့ထည့်ပေးနေသော
နှင်းဥကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့် နေသည် မှာ ကျွန်မလှမ်းကြည့်သည် ကိုပင်
မသိချေ။

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်မိ၏။

လူပုံကြည့်တော့ ဖြူဖြူနဲ့နဲ့နှင့် ရုပ်ရည်လည်း သနားကမားရှိကာ ပ
ညာတတ်သူဌေးသား တစ်ယောက်ဖြစ်သော မြခိုင်သာ၏ အကျင့်စာရိ
တ္တကတော့ ဟိုးအောက်ဆုံးမှာ ။

လူတစ်ယောက်၏ မျိုးရိုးဗီဇ၊ အကျင့်စာရိတ္တကို တန်ဖိုးထားလှပါသ
ည် ဆိုသော အဘိုးနှင့်အဘွား သည် မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့်
မြခိုင်သာ၏ လက်သို့ ကျွန်မကိုအပ်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည် မှာ ရယ်စ
ရာကြီးဖြစ်လို့ နေပေ၏။

အမြဲလို တည်ငြိမ်အေးဆေးနေတတ်သော အဘိုးနှင့်အဘွားသည်
ဒေါက်တာခိုင်သာတို့ သားအဖ ကိုကျတော့ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေ
အောင် ပြောဆိုကြသည် ။ မြခိုင်သာကို ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဖွင့်ကြသည် ။

ပြီးတော့ ကျွန်မက အလိုလိုက်ခံထားရသောကြောင့် မလိမ်မိုးမလိမ္မာ၊ ဆိုးချင်မိုက်ချင်ကြောင်း နေရခက်လောက်အောင် ပြောကြကာ ဆုံးမသွန်သင်ဖို့ လည်း အပ်ကြပြန်သည်။ ။

ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာ များ ကျွန်မ အလိုလိုက်ခံခဲ့ရပါလိမ့်ဟု ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ။

သူတို့ စကားဝိုင်းသည် အတော်လေးကြာမြင့်သွားသည်။ နေ့လယ်
ထမင်းစားချိန်သို့တိုင် ရောက်သွားသဖြင့် မက်မန်းခြံသို့သွားရန် မဖြစ်နိုင်
တော့ချေ။

သို့သော် မနက်ဖြန် မနက်စောစောတွင်
ဆက်ဆက်လာခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ပြန်သွား ကြသည်။ ။

မြခိုင်သာ၏ မျက်မှန်အောက်မှ စိမ်းရှုရအကြည့်တွေကို ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခံလိုက်ရတာမို့ သူတို့ ပြန်သွားခြင်းကို ကျွန်မ အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာရပါ၏။

ထိုပျော်ရွှင်မှုက ဒီတစ်ညနေစာသာဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်မနက် ရောက်သည် နှင့် သူထပ်ရောက် လာပြီး ကျွန်မကို မက်မန်းခြံတွေဆီ ခေါ်ပေးတော့မည်။

ထိုအခါ ကျွန်မကို သူချစ်ကြိုက်နေသည့်အကြောင်းတွေပါ ပြော
ကောင်းပြောနိုင်သည်။ ။

ကျွန်မ မည်သို့တုံ့ပြန်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း နှင်းဥကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းကြည့်သည့် မျက်မှန် အောက်က မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်းတွေကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

ထိုအကြောင်းကို အဘွားအား ပြန်ပြောပြရန်ပင် စိတ်ကူးမိလေ

တော့၏။
